

CHARLIE GILLETTS TOP TEN

Först en förklaring: När jag skrev regelbundet kände jag mig ofta frustrerad av musikpressens tonvikt på LP-skivor. En del redaktörer gav efter för min svaghet för singlar och lät mig skriva en singelspalt, men då förlorade jag alla de läsare som avfärdade singelskivor med motiveringen att dessa var för korta, för kommersiella, saknade artistiskt värde och dessutom var besvärliga ("man måste resa sig och byta skiva ideligen").

Så kom TOP TEN till för att jag skulle kunna blanda singel- och LP-recensioner. Jag skulle också kunna blanda nya skivor med nyligen återupptäckta skatter som jag grävt fram i lumpbodar, vänners skivsamlingar eller t o m på mina egna hyllor. Det blev en månatlig kommentar till min egen smak som förändrades allt eftersom jag planerade radioprogram, letade efter plattor att återutge på Oval och jobbade i studios som producent åt brittiska artister som spelade in på Oval. Till sist tvingade arbetsbördan mig att lägga ner spalten, men här skall den återuppstå. Lägg märke till att Tio-i-topp är en produkt av nuet och inte avsedd för evigheten: det här är vad jag spelar hemma den här månaden, vilket inte betyder att plattorna skulle komma med bland alla tiders 10 bästa. Den inbördes ordningen beror mer på slumpen än på någon rangordning från min sida.

1 Tanya Tucker. Greatest Hits. Embassy LP

Egentligen är Dolly Parton den sydstats-sångerska jag tycker bäst om, men jag har aldrig tyckt att en LP med Dolly har varit lika bra genomgående som den här. Alla låtarna är superba berättelser som flödar över av samma atmosfär som dröp som svett ur Bobbie Gentrys "Ode to Billie Joe" och Jeannie C Rileys "Harper Valley PTA". Flickor blir förförda innan de är lovliga övergivna barn hittar sina föräldrar, flickor och pojkar förföljer varandra under mystiska omständigheter. Att lyssna på plattan är som att se den ena Tennessee Williams-filmen efter den andra, "Katt på hett plåttak", "Linje Lusta". Det är Tanya Tucker som är "Baby Doll".

2 Travis Wammack. "Shoo Poo Pah Do, Love Being Your Fool, More Power to You". Capricorn 45.

Kärleken är överväldigande och Travis kapitulerar. Han sjunger jublande och spelar gitarr som en ängel från yttre rymden. Producerad av en av mina hjältar, Rick Hall; skriven av en annan, Jerry "Svamp Dogg" Williams; och Travis sjunger som en tredje, Joe South.

3 The Best of Louis Jordan. MCA LP (20 spår).

Nyligen utsläppt i England. Sidan 1 är perfekt underhållning för hela familjen, roliga låtar, bländande saxsolon, ett stadigt rockande band, musik man blir glad av. Louis kom i skymundan under den period då man väntade sig av en blues-sångare att han skulle slitas i trasor av

DR.HOOK

MILLIE JACKSON

livets smärta, och nu när man har återupptäckt hans storhet är det försent - han dog i fjol. Men på sin tid, på 40-talet, var Louis så framgångsrik han kunde önska sig och den här skivan visar att det fanns fantastisk musik före rocken.

4 Dr Hook. Bankrupt. Capitol LP.

Har du aldrig sett de här killarna live, så ta första chans du får. De är inte bara den roligaste grupp man kan se, dessutom sjunger och spelar de lika bra som något annat band. Dennis Locorriere är för mig 70-talets bäste sångare, speciellt på långsamma saker som "Sylvia's Mother", "Last Mornin" och "If I'd Only Come and Gone" (finns alla på samlings-LP:n Ballad of Lucy Jordan på CBS. Rekommenderas) På Bankrupt finns en fin version av Sam Cooke's "Only Sixteen" som ger mig kalla kårar längs ryggraden, och "Cooky and Lila" är en sorglig berättelse med liknande stämning. Vill man skratta ut kan man lyssna på "I Got Stoned and I Missed It" (mycket bättre än Jim Staffords version).

5 Millie Jackson. "Lovin Arms"/"Left-overs". Polydor 45.

Jag måste erkänna att jag tycker att huvuddelen av dagens soulmusik antingen är irriterande eller tråkig, med sitt eviga tisk-tisk-tisk från hi-hatten och meningslösa, tjugatiga texter. De få som inger hopp inför framtiden är ett par killar (Lati-more, Bobby Bland, Johnnie Taylor) och flera tjejer, Denise La Salle, Jackie Moore, Barbara Acklin, Ann Peebles, Natalie Cole - och Millie Jackson. Millie sjunger låtar som har kött på benen, för-

säkrar sig om att vi tror på hennes engagemang och bevisar sedan att hon tänker göra någonting åt situationen. På "Loving Arms" sjunger hon bättre än någonsin, fyllt av kontrollerad känsla och på "Left-overs" förmedlar hon verklig vrede.

6 Emmy Lou Harris. Pieces of the Sky. Reprise LP.

Det bästa spåret är "If I Could Only Win Your Love", underbara harmonier förstärker melodin och ser till att man minns låten i de mest osannolika ögonblick, när man väntar på tunnelbanetåget, när man sågar av en gren på äppelträdet, eller halvvägs runt ett landsvägslopp. Emmy Lous röst fångade mig inte genast, men nu föredrar jag henne framför alla andra "rock"-sångerskor, och jag tycker att hon är klart bättre än Maria Muldaur och Phoebe Snow.

TRAVIS WAMMACK

7 Billy Swan. "Everything's the Same (Ain't Nothing Changed)". Monument 45.

Alla reagerar likadant, i början låter sången som "I Can Help" baklänges, men så småningom får den en egen form och till slut börjar vi föredra den. Lite livfullare, lite verkligare.

8 Frankie Miller. "A Fool in Love". Chrysalis 45.

Ännu en låt som blir bättre och bättre ju mer man lyssnar. Den låt lite för likt Stax-inspelningarna från mitten av 60-talet, men efter ett tag känner man saxrifens förödande kraft och Frankies budskap når en.

9 Jona Lewie. "Piggy Back Sue". Sonet 45.
Jona Lewie. "The Swan" Sonet 45.

Jag har fuskat och satt två skivor på samma plats här. Jona Lewie var med i Brett Marvin and the Thunderbolts när han skrev "Seaside Shuffle" åt deras alter ego Terry Dactyl and the Dinosaurs. Sedan dess har han jobbat med olika idéer till uppföljare som radioproducenterna har avfärdat som excentriska och självsvåldiga. Men när jag började spela först den ena skivan och sedan den andra i "Honky Tonk" (ett 90-minutersprogram varje vecka på BBC) började det ringa lyssnare som bad att få höra dem igen och som antecknade skivnumren. Försäljningen är inte speciellt stor ännu, men båda skivorna innehåller mer än man upptäcker vid första genomlyssningen. "Piggy Back Sue" är en boogiefigur på piano som byggs upp till ett fantastiskt allsångsnummer med ungar och en dixielandorkester som för låten fram till ett avslutande crescendo. "The Swan" kan närmast betecknas som vidareutvecklad cajun, en oskyldig dansinvt som man minns framförallt för ett envetet dragspelsriff. Be din lokale disc jockey att spela dem, mer än en gång.

10 Eddy Raven. That Cajun Country Sound. La Louisiana LP.

Bit för bit smyger sig dragspels- och fiolsoundet från Louisiana in i vårt undermedvetna och väntar på den dag då det ska sugas upp av rockflodens huvudfåra och låta höra sig på varenda LP av f d Beatles, Stones och Joe Cocker-kompmusiker. Under tiden påverkas den äkta cajunmusiken gradvis utifrån, och Eddie Raven låter som en lovande countrysångare som har valt att hålla fast vid delar av sitt musikaliska arv. Flera av låtarna handlar om det liv som förs av cajunbefolkningen i södra Louisiana. Trots att de förlöjligas av de sofistikerade New Orleansborna är de stolta över sin matkultur och sina seder. Se Paul Newmans "Ett fall för Harper" för att känna stämningen, och håll ögonen öppna efter denna underbara platta. På återseende.